

Özet

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC), uluslararası hukuka, çağdaş uluslararası gelişmelere ve insan haklarına dayalı, jeopolitik değeri ölçülemeyecek kadar önemli ve meşru bir devlettir. 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti 16 Ağustos 1960 tarihinde iki halkın eşit kurucu ortaklığı temelinde iki halkın ortak egemenliğinde fonksiyonel federal/konfederal bir devlet olarak ilan edilmiştir. Buna rağmen Kıbrıs Rum tarafı, 1960 Kıbrıs Anayasasına ve uluslararası Kıbrıs Antlaşmalarına aykırı olarak ENOSİS'i gerçekleştirmek amacıyla Türk halkını yok saymış ve 21 Aralık 1963 tarihinde Akritas Planı çerçevesinde soykırım eylemlerinde bulunmuştur. Bu nedenle Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin (GKRY) Kıbrıs Cumhuriyeti olarak anılmasının meşru temeli yoktur. Çünkü Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası, Kıbrıs Türk halkı ve Kıbrıs Rum halkı olarak iki kurucu halk tanımlamaktadır. Bu açıdan baktığımızda "Kıbrıs Cumhuriyeti" antlaşmaların vücut verdiği meşru bir devlet değildir.

Kıbrıs Türk halkı, yaşanan Kıbrıs gerçekleri göz önüne alındığında kendi anayasal düzeninde demokratik seçimlerini yaparak kırk yılı aşkın süredir devlet olma özelliğini etkin bir şekilde sürdürmektedir.

Doğu Akdeniz jeopolitiği, Kıbrıs Uyuşmazlığının başladığı dönemden bu yana önemi artarak çok farklı bir düzeye gelmiştir. Hint ve Pasifik Okyanuslarına açılan Süveyş Kanalı'nın tam karşısında yer alan Kıbrıs Adası'nın küresel jeopolitikteki önemi giderek artmaktadır. Kıbrıs, Türkiye'ye kırk beş deniz mili uzaklıktadır ve Türkiye'nin ulusal güvenliğinin birer parçasıdır.

Değişen Küresel Jeopolitikte Kıbrıs ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Geleceği.

Dr. Ahmet Zeki BULUNÇ - Büyükelçi (E)

Türkiye, Kıbrıs Adası'nı uluslararası Kıbrıs Antlaşmaları temelinde kurulmuş bir ortaklı devleti olarak ifade ederken; Rum tarafı, adayı bir Yunan adası olarak algılamaktadır. Ayrıca Rum tarafı, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni coğrafi bir kavramla "işgal altında olan Kıbrıs'ın Kuzeyi", Kıbrıs Türk halkını da sadece bir "azınlık cemaati" olarak değerlendirmektedir. Bu durum, Kıbrıs meselesinin anlaşılması bakımından oldukça önemli bir perspektif sunmaktadır.

Kıbrıs'ın belirtilen önemi, Türk halkının adadaki varlığı ve yıllarca verdiği milli varoluş mücadelesi tarihsel bir olgudur. Rum-Yunan ikilisinin uzun yıllardır sürdürdüğü ENOSİS mücadelesi, Yunanistan tarafından kurulan ve desteklenen, "Ethniki Organosis Kiprion Agoniston (EOKA)/Kıbrıslı Savaşçıların Millî Örgütü"nü 1950'li yıllardan itibaren anarşist terör eylemleri başlatmıştır. Uluslararası Antlaşmalarla 1960 yılında kurulan Kıbrıs devletini 1963 yılında yıkararak Kıbrıs'ın güneyini işgal etmiştir. Bu süreçte yapılan müzakereler, Rum tarafının uzlaşmaz tutumu nedeniyle herhangi bir sonuca ulaşılamaması sonunda 1983 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ilan edilmiştir. Türkiye, çok kısa bir süre sonra Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni tanımıştır.

Rum tarafı, "Kıbrıs'ın kuzeyini" "işgal altındaki bölge" olarak tanımlamakta ve bu kavram üzerinden hareket etmektedir. Adada Türk halkının verdiği mücadele ve elde ettiği kazanımlar, bu varlığın temelini oluşturmaktadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, uluslararası hukuk, anayasal yapı, çağdaş gelişmeler ve insan hakları bağlamında barış ve istikrar bölgesi olarak değerlendirilen önemli ve meşru bir devlettir.

Gerçek anlamda meşru olmayan taraf ise GKRY'dir. Çünkü Rumlar, "Kıbrıs" kavramını 16 Ağustos 1960 tarihinde kurulmuş olan Kıbrıs Cumhuriyeti ile özdeşleştirmektedir. Oysa Kıbrıs Cumhuriyeti, Birleşmiş Milletler gözetiminde sürdürülen görüşmeler sonucu, her şeyden önce iki halkın kurucu ortaklığı temelinde, federal/konfederal ve işlevsel bir yapıda kurulmuş bir devlettir. Ancak Kıbrıs Rumları, 21 Aralık 1963 tarihinde uygulanmaya başlanan ve açıkça bir soykırım planı olan Akritas Planı çerçevesinde, Kıbrıs Türk halkını "imha" etmeye çalışmıştır. Bu durum dikkate alındığında, GKRY'nin "Kıbrıs Cumhuriyeti" adı altında meşru bir devlet olarak anılması mümkün değildir.

O dönemdeki anayasal yapıya göre, devletin kurucu iki ortağı vardı: Kıbrıs Türk halkı ve Kıbrıs Rum halkı. Ancak Rumlar, Kıbrıs Türk halkını, kendi geleceğini tayin etme hakkı olan bir halk olarak değil bir azınlık olarak görmektedir. Görüşme süreçlerinde sürekli olarak dile getirdikleri temel yaklaşım, Kıbrıs Türk halkını bir halk değil, dini bir azınlık veya cemaat olarak tanımlamalarıdır. Buna karşın, Kıbrıs Türk halkı anayasal yapısını kurmuş, demokratik seçimlerini gerçekleştirmiş ve bir devlet olarak 15 Kasım 1983 tarihinden beri varlığını sürdürmektedir. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, kırk yılı aşkın süredir etkin bir şekilde devlet olma özelliğini korumaktadır.

Rumların asıl amacı, Kıbrıs Adası'nın Yunanistan'a ilhak edilmesi, yani "Enosis"tir. Rumlar, bu amaç doğrultusunda mücadele vermektedir. Oysa 1960 yılında iki kurucu halkın eşit ortaklığına dayalı, egemenliğin ortak paylaşıldığı bir cumhuriyet modeli üzerinde anlaşmıştı. Ancak bu ortaklık cumhuriyeti coğrafi bir temele değil, işlevsel bir görev dağılımına dayalı olarak kurulmuştu. Bu yapı sadece üç yıl sürmüştür.

Cumhurbaşkanı Makarios 1960 yılında Akritas Örgütü'nün siyasi başkanı olarak devletin üst

21 Ocak 2025

düzyer siyasi yetkililerini, örneğın İçişleri Bakanı Polikarpos Yorgacıs'ı terör örgütünü askeri Başkanı, Çalışma Bakanı Papadopoulos'u Başkan Yardımcısı, Temsilciler Meclisi (Parlamento) Başkanı Kleridis'i Kurmay Daireler Başkanı olarak görevlendirmişti. Böyle bir kadro Akritas Planı'nı uygulamaya koymuştur. Bu plana göre, 48 saat içinde Kıbrıs Türk halkı yok edilerek Ada, Girit örneğinde olduğu gibi Yunanistan'a ilhak edilecekti. Ancak Kıbrıs Türk halkı, Türkiye'nin desteğiyile alınan önlemler ve Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı'nın (TMT) kurulması sayesinde bu plana karşı koymayı başarmıştır.

1974 yılına kadar Kıbrıs Türk halkı, ambargolar, ekonomik kısıtlamalar ve Rum saldırıları altında büyük acılar yaşamıştır; toplu katliamlara, etnik temizli eylemlerine maruz kalmıştır. Türkler yollarda öldürülmüş, köyler basılmış ve katliamlar yapılmıştır. Ancak 1974 Barış Harekâtı ile birlikte adada iki ayrı devletin var olabileceğiy bir yapı ortaya çıkmıştır. Bugün bu iki devletten biri GKRY ve diğeri Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'dir.

Uluslararası hukuk açısından baktığımızda, sınır, egemenlik, mülkiyet ve toprak gibi konularla ilgili anlaşmazlıklar söz konusu olduğunda, bu mesele bir iç sorunun ötesinde iki devlet arasındaki bir uyuşmazlık olarak değerlendirilebilmektedir. Bu uyuşmazlığın çözümü için geçmişte çeşitli girişimler olmuştur. Örneğın, bir dönemin Rum Dışişleri Bakanı Rolandis, yazdığı makalelerde ve yaptığı açıklamalarda, o döneme kadar önerilen 18 plan veya görüşme çerçevesinin tamamının Rumlar tarafından reddedildiğini, Türklerin ise sürekli yapıcı bir tavır sergilediğini ifade etmiştir. Rolandis, Kıbrıs'ta barış istemediğini düşündüğü kendi Devlet Başkanını ve hükümetini eleştirmiş ve bu nedenle Dışişleri Bakanlığı görevinden istifa etmiştir.

Annan Planı süreci de önemli bir örnek teşkil etmektedir. Bu plan, uluslararası toplumun ve özellikle Avrupa Birliğı'nin (AB) Türkiye üzerindeki baskıları nedeniyle Kıbrıs Türk halkına kabul ettirilmştir. Referandumda Kıbrıs Türk halkı yüksek bir oranda Annan Planı'na "evet" demiş, ancak Rumlar "hayır" oyu kullanmıştır. Bunun sebebi Kıbrıs Türk halkına az da olsa birtakım haklar tanınmasını bile kabul etmemeleridir. Dolayısıyla Annan Planı, Kıbrıs Uyuşmazlığı süreçleri içinde önemli bir dönüm noktası olmasına rağmen bir sonuca ulaşılammıştır.

2017 yılında Crans-Montana'da yapılan görüşmeler ise Annan Planı'ndan daha ileri tavizler içermesine rağmen başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Türkiye'nin ada üzerindeki haklarını ve statüsünü ciddi anlamda zayıflatacak açılımlar dahi masaya getirilmiş, ancak masayı terk eden yine Rum

tarafı olmuştur. Bu noktadan sonra Türkiye, 2019 yılının sonlarından itibaren artık Rum tarafının maksimalist bir yaklaşımla, Kıbrıs Türk halkına hiçbir hak vermek istemediğini ortaya koymuş, Türk halkıyla hiç bir şeyi paylaşmaya niyetli olmadığını, Türkleri kendilerine tabi bir azınlık cemaati olarak görme anlayışını sürdürdüğünü açıkça dile getirmiştir. Önemli toprak ve yetki tavizleri veren Dönemin Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı bile bu süreçte Rum tarafıyla bir anlaşmaya varılamayacağını ifade etmiştir.

Gelinen noktada elli yılı aşkın bir süre boyunca çeşitli görüşme süreçleri ve planlar önerilmiş olmasına rağmen Rum tarafı yapıcı bir yaklaşım sergilememiştir. Kıbrıs Türk halkını eşit bir ortak olarak kabul etmemişlerdir. Şu anda Türkiye ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, yeni bir aşamaya gelmiş ve iki ayrı bağımsız, egemen devletin ve uluslararası eşit statünün varlığı temelinde bir uzlaşiy için görüşmelere hazır olduğunu ifade etmiştir. Ancak bunun dışında örneğın federal, ya da konfederal bir görüşme sürecinin başlatılması, temel politikamıza ters düşecektir, Kıbrıs Türk halkının milli mücadelesini kökünden sarsacak, milli davamızın kaybının koşullarını yaratacaktır.

Doğuy Akdeniz'in jeopolitik konumu ve önemi, Kıbrıs Uyuşmazlığının başladığı dönemden günümüze kadar geçen sürece göre çok farklı bir noktaya ulaşmıştır. Bu durum, Kıbrıs uyuşmazlığının çözümüne ilişkin değerlendirmelerimizi yeniden gözden geçirmemizi zorunlu kılmaktadır. Kıbrıs adası bulunduğu coğrafi konum itibarıyla her zaman jeopolitik ve stratejik bir öneme sahip olmuştur. Fakat günümüz itibarıyla Kıbrıs'ın jeopolitik önemi, yeni dinamiklerle daha da güçlenmiştir. Özellikle Doğuy Akdeniz'deki hidrokarbon kaynaklarının varlığı ve bu kaynakların yarattığı jeopolitik dengelerin değışmesi, Kıbrıs'ın hem Türkiye hem de Kıbrıs Türk halkı için vazgeçilmez bir noktada yer almasına neden olmuştur. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin varlığı ve kıyı şeritlerinin uzunluğu, deniz yetki alanları ve münhasır ekonomik bölgeler açısından son derece önemlidir. Zira Kıbrıs'ın jeopolitik önemi ve deniz jeopolitiğı açısından değeri giderek artmaktadır. Bu bağlamda, Türkiye'nin bu kritik gelişmeleri dikkatle değerlendirerek stratejik planlamalarını gözden geçirmesi gerekmektedir.

Sonuç

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti 1983 yılında ilan edilmiştir. Egemen ve Bağımsız Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin varlığı, Kıbrıs Uyuşmazlığında önemli bir dönüm noktası olmuştur. Türkiye, bu devleti tanımasına rağmen uluslararası arenada tanınmamış, uluslararası emperyal aktörler başta

21 Ocak 2025

olmak üzere genellikle “Kıbrıs’ın Kuzeyi” olarak coğrafi bir tanımla adlandırılmıştır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, devletler hukuku açısından meşru bir devlettir bu karşılık GKRY Kıbrıs Antlaşmalarının belirlediği hukuk kurallarını ihlal eden uluslararası Kıbrıs Antlaşmalarına ters düşen hukuki ve siyasi olarak meşru bir devlet değildir.

1960 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti, Birleşmiş Milletler gözetiminde Türkiye, Yunanistan ve Birleşik Krallık’ın garantörlüğünde kurulmuştur. Bu devletin temel amacı, Kıbrıs’ta Türkler ve Rumlar arasında egemenlik temelli siyasi eşitliği sağlamış, ortak bir yönetim kurulmuş ve taraflar arasında bir denge kurmuştur. Ancak, bu yapı yalnızca üç yıl sürmüş ve 1963 yılında Cumhurbaşkanı Makarios’un Rum egemenliğini sağlayacak anayasal değişiklik önerileriyle başlayan kriz, Rumların Kıbrıslı Türkleri devletten dışlamaya çalışmasıyla derinleşmiştir. Enosis (Kıbrıs’ın Yunanistan’a ilhaki) hedefi doğrultusunda hareket eden Rumlar, Kıbrıs Türk halkını azınlık olarak görmüş ve silahla yönetimden dışlamıştır.

Kıbrıs Türk halkı, 21 Aralık 1963’ten itibaren ciddi baskılara maruz kalmış ve çeşitli gettolarda yaşamaya zorlanmış, toplu katliamlara uğramıştır. 15 Temmuz 1974 yılında Yunanistan’daki cunta rejiminin desteklediği darbe, Kıbrıs’ı Yunanistan’a bağlamayı hedeflemiştir. Türkiye, garantörlük hakkını kullanarak 20 Temmuz 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı’nı gerçekleştirmiştir. Bu Barış Harekâtı, adanın kuzey ve güney olarak fiilen iki devletli bir yapının oluşmasını sağlamıştır. 1974 sonrası dönem, iki toplumlu federal bir çözüm arayışlarıyla geçmiştir. Bu kapsamda 2004 yılında BM Genel Sekreteri Kofi Annan’ın adıyla anılan “Annan Planı” referanduma sunulmuştur. Kıbrıs Türk Halkı bu planı kabul etmiş ancak Rumlar büyük çoğunlukla reddetmiştir. Planın reddi, adadaki statükonun devamına neden olmuştur.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin uluslararası tanınma konusundaki sıkıntıları, adanın statüsü üzerinde yaşanan temel anlaşmazlıklardan kaynaklanmaktadır. Rum tarafı, Kıbrıs uyuşmazlığını bir iç mesele ve anayasal bir sorun olarak tanımlamaktadır. Bu yaklaşıma göre, Kıbrıslı Türkler anayasal bir azınlık ve cemaat statüsündedir. Dolayısıyla, Kıbrıs’taki durum bir “anayasal uyuşmazlık” olarak gösterilmekte ve uluslararası bir ihtilaf olarak kabul edilmemektedir.

2017 yılında Crans-Montana’daki görüşmelerin başarısızlıkta sonuçlanmasının ardından, Kıbrıs uyuşmazlığına ilişkin yeni müzakere yaklaşımları tartışılmaktadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, iki ayrı egemen bağımsız devlet temelinde uluslararası antlaşmalarla bir uzlaşmaya varılmasını savunmaktadır. Rum tarafı ise federasyon temelinde Crans Montana’da kalınmış olan yerden başlamak üzere anlaşma

için masaya dönmek istemektedir. Ancak, garantörlük sistemi ve Türkiye’nin adadaki meşru askeri varlığı gibi kritik konuların çözümü konusunda derin görüş ayrılıkları sürmektedir.

Günümüzde, Rum tarafının “azınlık” statüsü iddiasına karşı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, bağımsız bir devlet olarak iki egemen ve bağımsız devlete dayalı bir uzlaşma tezini sürdürmektedir. Bu durum, Kıbrıs uyuşmazlığının sonlandırılması umutlarını zayıflatmakta ve bölgedeki gerilimi artırmaktadır. Kıbrıs Uyuşmazlığı, sadece ada halklarını değil, Doğu Akdeniz’deki stratejik dengeleri de doğrudan etkileyen bir mesele olarak güncelliğini korumaktadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin bağımsızlık ve tanınma mücadelesi, Türkiye’nin bölgesel güvenlik ve enerji politikaları açısından önemini sürdürürken, uluslararası toplumun çözüm çabalarına karşı dirençli bir statüko söz konusudur.

Yazar Hakkında

Dr. Ahmet Zeki BULUNÇ - Büyükelçi (E)

Lefkoşa-Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde 5 Ağustos 1945 yılında doğdu. İlk ve Orta öğrenimini Kıbrıs’ta, yükseköğrenimini Türkiye’de tamamladı. Üniversite öğrenimine başladığı yıl 21 Aralık 1963 tarihinde Rumların Akritas Planı çerçevesinde Türk halkına karşı başlattığı Kanlı Noel soykırımı nedeniyle Kıbrıs Türkü’nün Varoluş Mücadelesine katılmak üzere diğer Kıbrıslı öğrencilerle birlikte Kıbrıs’a döndü ve 1964-1966 yıllarında Mücahit olarak mücadeleye fiilen katıldı. Üniversite öğrenimlerine ara vererek Kıbrıs’a dönenen öğrencilerin terhis edilmeleri üzerine Ankara’ya geldi ve 1967 yılında yarıda bıraktığı üniversite öğrenimine devam etti. T.C. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nden 1971 yılında mezun oldu.

Kıbrıs Türk yönetimi Maliye Bakanlığı’nda Mayıs 1973 tarihinde Bütçe Kontrolörü olarak göreve başladı. Yunan Cuntası’nın Kıbrıs’ta gerçekleştirdiği Sampson Darbesi nedeniyle 15 Temmuz 1974 tarihinde seferi kadroya çağrıldı ve 20 Temmuz 1974 tarihinde Kıbrıs Türk Barış Harekâtı’na muharip olarak katıldı. Barış Harekâtı’ndan sonra Ocak 1975 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Başbakanlık Devlet Planlama Örgütü Müsteşarlığı’nda (o tarihteki adı ile Koordinasyon ve Planlama Bakanlığı’nda) Yardımcı Planlama Uzmanı görevine atandı. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Başbakanlık Devlet Planlama Örgütü’nde sırasıyla 1977 yılında Planlama Uzmanı, 1983 yılında Kıdemli Planlama Uzmanı, 1988 yılında Ekonomik Planlama Daire Başkanı ve 1991 yılında Müsteşar görevlerine terfi etti.

21 Ocak 2025

İtalyan Hükümet burslusu olarak 1980-1981 tarihlerinde Ekonomik Planlama ve Kalkınma Enstitüsü'nde (ISVE-Napoli) Lisans Üstü eğitim gördü ve Diploma aldı. ABD burslusu olarak Boston Üniversitesi'nde 1986-1987 yıllarında Lisansüstü programa katıldı; 1995 yılında Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde Ekonomi Yüksek Lisansı (Master), 2000 yılında T.C. Uludağ Üniversitesi'nde Ekonomi Anabilim Dalında Doktora yaptı. Kıbrıs Türk Vakıflar İdaresi Yönetim Kurulu Üyeliği, Lefke Avrupa Üniversitesi Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu Üyelikleri, Doğu Akdeniz Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanlığı ve Kıbrıs Türk Kooperatif Merkez Bankası İdare Meclisi Başkanlığı görevlerinde bulundu. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Ankara Büyükelçisi olarak Ağustos 1999-Ağustos 2004 tarihlerinde beş yıl görev yaptı. Ekim 2004 tarihinde emekli oldu ve aynı tarihte T.C. Başkent Üniversitesi'nde Dr. Öğretim Görevlisi olarak göreve başladı. T.C. Başkent Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Öğretim Görevlisi ve Başkent Üniversitesi Kıbrıs Türk Tarih Araştırmaları Merkezi Yönetim Kurulu Üyesi'dir.

21 Ocak 2025

Throughout history, shaping the perceptions of societies has been one of the most fundamental elements of domestic and foreign policy. As the nation-state structure became widespread and nation-states emerged as the main actors in international relations, public diplomacy along with traditional diplomacy began to play a crucial role in shaping these relations.

Diplomatic relations between states are conducted by diplomats, including ambassadors and consuls. These diplomats also engage in public diplomacy, which serves a vital function in interstate relations. Public diplomacy activities have a significant impact not only on the citizens of a state but also on its leaders. Public diplomacy plays a pivotal role in shaping the relations between states alongside other diplomatic activities.

The aim of the project Public Diplomacy in Foreign Policy conducted in collaboration with Cappadocia University and Ankara Center for Crisis and Political Studies (ANKASAM) is to discuss the principles for implementing public diplomacy, identify key activities and highlight public diplomacy efforts undertaken by foreign diplomats in Türkiye. The ultimate goal is to contribute to shaping Turkish Foreign Policy and influencing decision-making processes.

For detailed information about the project;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> You can reach us from the address.

Prof. Dr. Şafak OĞUZ

Prof. Dr. Şafak OĞUZ became an Associate Professor in 2019 and a full Professor in 2024. He retired in 2021 after 23 years of service in the Turkish Armed Forces (TAF). During his time there, he also worked for the United Nations (UN) and the North Atlantic Treaty Organization (NATO). His expertise lies in Weapons of Mass Destruction, Terrorism (WMD), International Security, International Organizations and Peace and Conflict Studies. Prof. Dr. Şafak OĞUZ currently serves as the Acting Dean of the Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences at Cappadocia University. He is fluent in English and German.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL graduated from the Department of Political Science and International Relations at Boğaziçi University (BU) in 1993. After completing his Master's Degree at BU in 1995, he was accepted to the PhD program at BU in the same year. After completing his PhD at Ankara University in 2005, Prof. Erol became an Associate Professor in 2009 in the field of "International Relations" and a full Professor in 2014. His areas of expertise are "Geopolitics", "Crisis Management", "Security", "Turkish Foreign Policy" and "Central Asia".

Prof. Erol has published numerous scientific articles and books on these subjects. He is the author and editor of various journals such as Eurasia File, Black Sea Studies, Gazi Akademik Overview, Journal of Regional Studies, International Crisis and Political Studies and contributor for national radio-television programs such as TRT, A HABER, TV NET, CNN TÜRK and HABERTÜRK.

Prof. Erol, whose opinions have been published in Turkey's leading magazines and newspapers has been deemed worthy of many awards, including Writers and Artists Foundation of the Turkic World (TÜRKSAY) in 2007, "Turkish World Service Award" in 2015 and Writers' Union of Turkey (TYB) "Press-Intellectual Award".

Prof. Erol has lectured at Ufuk, Ankara and Gazi Universities. As a faculty member in the Department of Relations at the Faculty of Economics and Administrative Sciences at Ankara Hacı Bayram Veli University, he served as an expert, coordinator and founder president in Türkiye's leading think tanks (ASAM, SDE, GSAM, USGAM). He has been the founding chairman of Ankara Crisis and Politics Research Center (ANKASAM) since 2016.